

10) Beslutning D:

Thinget beslutter, at Revisorerne ved deres Forretningers Udførelse have at iagttage de Forfrister, som indeholdes i følgende Forretningsorden.

vedt og es eenstemmig med 65 Stemmer.

Derefter fattes Mindretallets (Tschernings) Forslag til en ny § 2 under Forhandling.

Tscherning: Jeg har, da jeg stillede dette Mindretals Forslag, ingenlunde været blind for de Banskeligheder, og til en vis Grad den Umulighed, der vil være tilføede for at sætte det igjennem; der kan jo i en Sag af denne Natur Intet sættes igjennem, uden at Landstinget og Folkethinget derom blive enige; der skal afstemmes over samme Gjenstand, og Beslutningen skal være eens; man maa altså igjennem sine Udvalg i Forveien være enig, ellers faaer man slet intet Udbytte af Forhandlingerne; det er ogsaa Marsagen, eller idetmindste en af Marsagerne, hvorfor ikke Flere af Udvalget fra Folkethingets Side have sluttet sig dertil; der var Flere, som allerede havde gjort dette, men de traadte tilbage af Hensyn til denne Uoverensstemmelse. Jeg bringer det altså her frem for at gjøre Thinget opmærksom paa, at denne efter min Formening saa meget vigtige Sag ikke er bleven overseet, og for at henlede Opmærksomheden paa den til et senere Tid, for at den da kan blive bragt frem igjen, naar Erkjendelsen af det Gjortlige, Mullge, ja, jeg for min Part vil sige, af det Nødbendige deri bliver mere almindeligt. Man vil see, at det gaaer ud paa endelig at faae opnaaet, hvad man har tilstgjet ved Finantsloven. Dens Bevillingssystem gaaer jo ud paa at afflutte noie det ene Aar fra det andet. Vi bevilge en vis Sum til en vis Sag, eller visse Summer til visse Sager fra den 1ste April til den 31te Mars. Alt, hvad der ikke indtil den 31te Mars har, om jeg saa maa sige, som Bestilling, som intenderet Handling, faaet sin Begyndelse, eller er traadt i Værk, er ikke mere berettiget til at kunne træde i Værk for dette Aars Bevilling. Naar man ikke skjelner

Naarene noie, paa en vis Dag og Time, vil der altid blive Anledning til at lade Gjenstande, som vare bestemte at skulle udføres i det ene Aar, og det for en vis bevilget Sum, gaae over til det andet Aar, og udføres for Beløb, som man derved har opsparet. Derimod kan man jo vel sige, at, naar det er en Gjenstand, som man er enig om skal staffles tilveie, og der i det Hele taget ikke gjøres større Udgifter dertil end bevilget, da kunde det være det samme; men det vil ligge i Bedkommendes Magt, uden at Opmærksomheden kan blive henbendt derpaa, at udvide Gjenstandens Omfang, efterat man har seet, at der ere Midler dertil, og maaskee gve den et Omfang eller Størrelse indenfor disse Midlers Begrænsning, som man ellers ikke vilde have kunnet opnaae. Det vil friste til at skaffe sig meget store Bevillinger, og siden benytte dem indenfor den Grænde, man tilsyneladende havde havt til Hensigt at benytte dem, indtil man overfaae, at man kunde gaae længere, og saa vil man tilfredsstille sine egne Dyster, sine Phantaster, hvad man ikke turde bringe frem, fordi man ikke kunde vente Bevilling dertil. Dette kan kun forhindres, naar man paa en vis bestemt Dag slutter Aaret og kommer til Erkjendelse af, hvorledes Tilstanden er overalt. Det er vigtigt overalt, men især ved en Kasse, ved Alt, hvad der er offentlig Regnskabsføring. Naar man ikke hele Landet over afflutter paa en klar og tydelig Maade paa samme Dag, vil der, indtil det endelige Regnskabsaars Slutning meget senere kommer, kun være spærende meget betydelige Summer mellem de forskjellige Regnskabsbetiente, som ikke komme klart frem. Det er det, som dette Vædringsforslag gaaer ud paa at føre igjennem. Jeg har, som sagt, ikke noget egentligt Haab om at faae det sat igjennem, men jeg har dog villet foreslaae det her, skjøndt det jo vel er muligt, at det ikke vil blive antaget her i Thinget af de samme Grunde, som have forhindret Flere af Udvalgets Medlemmer i at gaae ind derpaa, og det kan gjerne være, isald det skulde blive antaget her, at jeg da selv, for at skaffe Uoverensstemmelse tilveie, vil tage det tilbage til 3die Behandling, saafremt man ikke i Ud-